

Studentův zápisník, kapitola 17. : Konec Sklepa

Tak a co teď? Opět se trápím stejnou otázkou. Po kolikáté? Čtenáři, až to zjistíte, dejte mi vědět. Ale teď mě napadlo. Pro ostravského studenta se stala jedna z největších tragédií 20. století. Zavřeli nám sklep. První z ostravských klubů už neexistuje, konec. Klub, ve kterém jsme „vyrůstali“ je historií. To se samosebou musí jít zapít žal.

Patrik už tu smutnou novinu taky slyšel. Domluvili jsme se na páteční večer do klubu Sky, který jsme pasovali na neoficiálního pokračovatele Sklepa. A propos, opět Patrik. zajímalo by mě jak to dělá, že je pořád s jednou a tou samou holkou. Mi to vždy vydrží jenom krátkou chvíli a on? Ti dva už jsou spolu tři roky! No, to jsem jenom tak odbočil od tématu.

Takže, jak už jsem řekl, domluvili jsme se na páteční večer. Cesta tam proběhla bez nějakých větších incidentů. To znamená žádný otravný důchodce ani ještě otravnější revizor. Prostě začátek večera jak má být. Obligátních dvacet korun vstupného jsme zaplatili s brbláním, že jako stálí hosté bychom měli mít vstup zdarma. Todle samozřejmě neprošlo, jak jinak. Už jste někdy viděli vyhazovače se smyslem pro humor?

Našli jsme poslední prázdný stůl a začali naši tradiční „nalévací“ proceduru. Po třetím pivu otázky typu „Jak se vede“ přešly na otázky ve stylu „Ty vole, ta holka co teď prošla je ale kus!“ Parket se pomalu začal plnit a tak i my se rozhodli, že „natřeseme“ své staré kosti. DJ byl naštěstí dneska rozumný a hrál dobře. Když jsem se tak rozhlížel po parketu, zahlédl jsem v davu nějakou podezřele známou tvář. „Hele Pát’o, odkud znám tu holku co paří tam vlevo?“ „Ja nevím, ale je mi taky povědomá.“ „No, tak navážem kontakt,ne?“ „Hmm . . . tak jo.“ A už jsme si to šinuli směrem k ní.

„Ahoj, neznáme se od někud?“ začal jsem. Změřila si mě pohledem a řekla: „Jó, vzpomínám si na tebe.“ „A odkud?“ „Zkus hádat“, pochovala mě stále neznámá známá. „Ja fakt nevím“, mrknul jsem okem po Patrikovi, ale ten jenom beznadějně pokrčil rameny. „Dělala jsem barmanku ve Sklepě.“ „Jóó, už si vzpomínám, ahóóó.“ Tak takové setkání jsem opravdu dnes nečekal. „Co vy tady?“, zeptala se. „Ale, zapíjíme zavření Sklepa.“ A tak jsme zavzpomínali na staré dobré časy našich raných pařeb.

Den se přehoupnul do své poslední hodiny. Vrátili jsme se zpátky ke stolu a pokračovali v občerstvování, když v tom . . . „Kluci, máte tady volno?“ Můj lehce podnapilý zrak zaostřoval nad osobou nade mnou. Až jsem ho měl dostatečně ostrý, nezmohl jsem se na nic jiného než na: „Jo, jjasně.“ Nádherná bruneta s už ne tak pěknou blondýnou se posadily k nám. Ujal jsem se slova: „Ahoj, já jsem Petr a to je Patrik.“ „Já jsem Bára“, odpověděla bruneta „a to je Markéta.“ Vzájemné představovací formality tedy byly za námi a mohlo se pokračovat v méně závazné konverzaci.

„My jsme tady poprvé, je to bezva klub“, začala Bára. „Ale jo, je tu fajn, my už tu nějaký ten pátek, doslova, chodíme“, odpověděl Patrik a já mu naznačil aby pokračoval v konverzaci. Zatraceně rychle jsem potřeboval vystřízlivět, protože Bára by stála za hřích. „Jak doslova?“ zeptala se Markéta. „Jdu se vych . . . jdu na záchod“, oznámil jsem. patrikovi viditelně cukl koutek a úplně jasně na něm bylo vidět, jak si myslí: „Už se zase snaží nějakou sbalit.“ „No a k tomu doslova“, pokračoval „je to tím, že tu prostě chodíme jenom v pátek.“

Můj mozek pracoval na plný výkon, jak mi jen stav dovoloval. Jak vystřízlivět, honem, rychle, no tak, sakra, sakra. Proběhl jsem kolem baru a zamířil ven. Začal jsem jako šašek lítat okolo, ona přece zvýšena aktivita rychleji rozkládá alkohol v krvi. Musel být na mě zajímavý

pohled. Po pěti minutách jsem byl dočista vyplivnutý, ale stav zdá se lepší. Dobře co teď? V tom jsem zahlédl někoho, jak za rohem vyprazdňuje obsah svého žaludku. No to je nápad! Alkohol se přece vstřebává už v žaludku. Přece jenom mi k něčemu biologie byla. Ale jak to udělat. Ne, to ne. Na to ani nemyslete, že si strčím prst do krku. Dobře, dobře přitlačili jste mě ke zdi, nic jiného mi stejně nezbyvá. Zavřel jsem oči, zamířil po chvílce mi bylo líp. Tak, teď jenom najít na záchodě fungující umyvadlo a mám vyhráno. Štěstěna stála při mě. Umyl jsem se, u baru si objednal Matonku a vrátil se zpět. Byl jsem už úplně střízlivý, ale nic takového po mě už nechtějte.

„Kdes byl tak dlouho“, zněla první Patrikova otázka. „Na záchodě bylo moc lidí“, odpověděl jsem. „Co to máš proboha v ruce? Matonku? Ty jsi vrazil na hajzlu do futer?“ „Ně, ale potřebuju být střízlivý.“ „Chápu“, zašklebil se Patrik. S hrůzou jsem zjistil, že Bářino místo je prázdné. „Kde je Bára?“ „Šla si pro něco na pití“, v klidu odpověděl Patrik. „Proč se ptáš?“ zazněla Markétina otázka. Ježíši, proč se tak blbě ptá? „Mno, tak se ptám no.“ Patrik mě vysvobodil od další Markétiny otázky. Otočil se na ni a řekl: „Pod', jdem pařit.“ Hráli něco od Beatles, nemohl jsem si vzpomenout jak se to jmenuje. Ti dva se zvedli v pravou chvíli, protože se Bára zrovna vracela. V duchu děkuji Patrikovi za tento brilantní tah.

Když Bára přišla, začal jsem: „Už jsem myslel, že jsi odešla.“ Nahodil jsem smutný „psí“ pohled. „Ale ne, byla jsem jenom volat.“ „To mi spadl kámen ze srdce.“ „Proč?“ „Protože jsem si chtěl s tebou zatančit“, usmál jsem se. „Tak pojď“, odpověděla. „Tuhle ne, počkej jdu si jednu objednat“, řekl jsem a prodíraje se davem, zamířil k DJ. nemusel jsem ho ani moc ukecavat, aby pustil něco pomalého, protože sám se na to chystal. Můj návrh na Otherside prošel. Vrátil jsem se ke stolu.

„Tak, už ju máme připravenou“, nahodil jsem. „Co to bude?“ „Nech se překvapit“, napínal jsem. Začali jsme se zblížovat. Šlo to podezřele hladce. Znáte to. Je to někdo s kým máte hodně společného, máte si co říct a spolu se nenudíte. Po asi půlhodině, když už jsem myslel, že na nás DJ zapoměl, zazněly první tóny. Vyrázili jsme na parket. „Počkej, tu znám, co to je?“ začala hádat Bára. „No přemýšlej“, pořád jsem napínal. „Tak já se nechám poddat“, a přitiskla se ke mě. „To jsou Red Hoti, Otherside“, zašeptal jsem ji do ucha. Tancovali jsme dlouho, ani nevím kolik písní to bylo, ale jisté je, že jsme skončili o půl páté. Mezitím jsme si stačili domluvit rande. Je z Karviné a bydlí sama! Takže to rande je u ní doma! Jen já a ona, jó a je to hned tuto neděli!

Rozloučili jsme se. Patrik ohodnotil Markétu, cituji: „Ježíšíkriste ta byla blbá.“ Já dostal pusu a jen s největším přemáháním jsem Báru opustil. Patrik se uchechtl a zavelel: „Tož dem na tramvaj, chce se mi spat.“ Slunce začínalo vycházet, ptáci notovali ranní koncert a já se těšil do Karviné.